
Smyčka se stahuje

U POŠKRÁBANÉHO jídelního stolu v zatuchlé smradlavé kajutě seděl vysoký muž se širokými rameny a rozkročenýma nohama se zapíral proti kývání lodi. Nad hlavou se mu houpala mosazná petrolejová lampa se staženým knotem a v jejím matném světle si prohlížel starou opotřebovanou mapu.

V místnosti nebylo slyšet nic jiného než vzdálené šumění vody, která narážela na příď, lenivý skřípot ráhnoví, chrápání spících mužů a sípavý, chraplavý dech umírajícího nešťastníka ležícího na spodní palandě.

Vysoký muž, který se shýbal nad mapou, měl na sobě triko s červenými a bílými pruhy a hrubé džínsy stažené širokým koženým opaskem s mosaznou sponou. Na nohou měl řemínkové kožené sandály z měkké, dobře promaštěné kůže. Sřápaté vlasy si už dlouho nestříhal, ale jeho tvář byla s výjimkou knírku a licousů hladce oholena.

Mapa, kterou studoval, zobrazovala pobřeží severní Kalifornie. Špičkou nože si na ní označil jisté místo a potom na těžkých zlatých hodinkách zkontroloval čas. Rychle si něco propočítal, pak mapu složil a vrátil ji do nepromokavého váčku k dalším papírům. Balíček si zastrčil za triko, nad opasek.

Vstal, na okamžik se zastavil, aby si zvykl na kývání lodi, a podíval se na bělovlasého muže na spodní palandě. Urostlý dlouhán měl v sobě něco, díky čemu by vyčníval v každém davu. Byl to muž zrozený k velení nejen kvůli své dokonalé figuře a síle osobnosti, ale hlavně díky své povaze.

Poklekl vedle palandy a nahmatal zápěstí umírajícího. Puls měl slabý. Rafe Caradec si vedle něj dřepěl a čekal, pozoroval a přemýšlel.

Nejpozději za několik hodin, možná dokonce už za několik minut, tento člověk zemře. Dlouhý rok na lodi vyplněný nucenou prací a neustálým bitím mu těžce podlomil zdraví a poslední výprask ho zlomil i vnitřně. Až bude Charles Rodney mrtvý, Rafe Caradec udělá to, co musí.

Loď se mírně pohupovala a starší muž si povzddechl, víčka se mu zachvěla a otevřel oči. Chvilí jen tak zíral do nemocí páchnoucí temnoty, pak otočil hlavu. Uviděl vysokého muže skrčeného vedle sebe a usmál se. Jeho ruka hledala Rafeovu.

„Máš..., máš ty papíry? Nezapomeneš?“

„Nezapomenu.“

„Musíš být opatrný.“

„Já vím.“

„Vyhledej mou ženu, najdi Carol. Vysvětli jí, že jsem neutekl, že jsem nedostal strach. Řekni jí, že jsem sehnal peníze, že jsem se vracel domů. Bojím se o ten dluh, který jsem splatil. Barkowovi nevěřím ani za mák.“

Umírající chvilí tiše ležel a zhluboka chraptivě oddechoval. Poprvé za poslední tři dny byl při vědomí a při smyslech.

„Postarej se o ně, Rafe,“ naléhal. „Věřím ti! Jsi má jediná naděje! Nemám strach ze smrti, ale bojím se o ně. A když pomyslím... Uběhl už celý rok. Mohlo se stát cokoliv!“

„Měl bys odpočívat,“ řekl Rafe jemně.

„Na to už je pozdě. Teď mě dostal. Proč se to stalo zrovna mně, Rafe? Proč právě nám?“

Caradec pokrčil silnými rameny. „Nevím. Myslím, že to nemá žádný důvod. Ocitli jsme se prostě na špatném místě ve špatný čas. Dali jsme si drink, který jsme si dát neměli.“

Hlas starého muže se ztišil. „Zkusíte to... dneska?“

Rafe se hrozivě uchechtl. „Zkusíme? Dneska se dostaneme na břeh, Rodney. Tohle je naše jediná šance. Ale nejprve půjdu navštívit kapitána.“

Rodney se usmál a uvolnil se. Obličej mu ještě o odstín zbledl a dech se ztišil.

Znali se už rok. Krutý, děsný a strašlivý rok dřiny, krve a hořkosti. Všechno to začalo jedné noci v San Francisku v putyce jménem Hongkong Bohl na Barbary Coast. Rafe Caradec se právě vrátil ze Střední Ameriky s kapsou plnou peněz. Jeho poslední podnik skončil úspěšně – výdělek měl v kapse a něco uložil i do banky.

Poslední měsíce strávil v džungli. Ve vlhké, zimnicí zamořené, horké a dusné džungli. Byla to doba plná útoků a bitev, která však již našťěstí skončila. Rafe si vzal výplatu v hotovosti a šel dál svou cestou. Nyní byl ve městě a vynahrazoval si ztracený čas – Rafe Caradec, hazardní hráč, voják štěstěny, tulák po vzdálených končinách.

Někde při svých toulkách potkal jedné noci Charlese Rodneyho, opáleného chovatele dobytka, který do Friska přijel, aby získal peníze na svůj ranč ve Wyomingu. Dali si pár skleniček a zašli na skok do putyky Hongkong Bohl. I tam něco vypili. Vzbudili se do pomalého, klidného houpání moře a neurvalého hlasu Bullyho Borgera, kapitána kutru *Mary S*.

Rafe si vynadal do zelenáčů a hlupáků. Nechat se násilím odvléct na loď jako nějaký opilý farmář! Ale hodil to za hlavu, protože věděl, že jakýkoliv odpor je marný. Koneckonců to nebyl jeho první výlet na moře.

Rodney se vztekal. Hnal se za kapitánem a požadoval, aby ho vysadili na břeh. Bully Borger ho srazil k zemi a kopal do něj, dokud ho neposlal do bezvědomí, zatímco jeho první důstojník stál vedle něj s pistolí v ruce. To se opakovalo ještě dvakrát, dokud se Rodney nevrátil k práci skoro jako mrzák a šílený starostí o ženu a dceru.

Jako vždy se posádka rozdělila na několik skupin. Jedna z nich se skládala z Rafea, Rodneyho, Roye Penna, „Rocka“ Mullaneyho a „Texe“ Brisca. Penn byl student práv a příležitostný zlatokop, Mullaney silný námořník, tvrdý zlatokop a honák krav. Oba byli nedobrovolně naverbováni ve Frisku, na stejném místě jako Rafe a Rodney. Texaského kovboje Texe Brisca unesli z pobřežní putyky v Galvestonu, kam zašel, aby se podíval na moře.

Rodney našel v Rafeovi přítele a pověděl mu všechno o tom, jak přišel se ženou a dcerou do Wyomingu. O tom, jak dopadlo jeho stádo vinou sucha a indiánů a jak nakonec zadlužil ranč muži jménem Barkow.

V kraji řádili zloději a on přišel o dobytek. Nakonec, když už byl úplně na dně, se vydal do San Franciska a podařilo se mu sehnat peníze. Ke svému velkému překvapení potkal Barkowa a pár jeho kumpánů a hned splatil dluh. O několik hodin později, když zašel do Hongkong Bohl, putyky, kterou mu Barkowovi společníci doporučili, ho zdrogovali, okradli a nedobrovolně naverbovali.

Když se loď po roce vrátila do Friska, žádal Rodney, aby ho vysadili na břeh, ale Borger se mu vysmál. Charles Rodney se pak do mohutného kapitána znovu pustil a následující bití ho tentokrát dorazilo. Zatímco Rodney umíral, ukončila *Mary S* nakládku a vyklouzla z přístavu, aby se mohla pohodlně „ztratit na moři.“

Rančérův dech se ztišil a Rafe si opřel hlavu o okraj kavalce a podřimoval.

Rodney s ním sepsal smlouvu na ranč. Smlouvu, ve které mu polovinu daroval. Druhá polovina patřila Rodneyho ženě a dceři. Caradec mu slíbil,

že pokud to bude jen trochu možné, ranč zachrání. Rodney mu také předal Barkowem podepsanou stvrzenku o splacení dluhu.

Rafe s trhnutím zvedl hlavu. Nevěděl, jak dlouho spal, přesto ztuhl, když se na Charlese Rodneyho podíval. Už nebylo slyšet sípavý, chraptavý dech, a dokonce i mělké, tiché oddechování bylo pryč. Rodney zemřel.

Rafe na okamžik uchopil staršího muže za zápěstí a přetáhl mu deku přes hlavu. Potom se zvedl. Rychlý pohled na hodinky mu prozradil, že zbývá pouze několik minut, než se mys Mendocino ocitne na dohled. Popadl z horní palandy malý vak se svými osobními věcmi a rychle se vydal k žebříku.

Na horním schodu spatřil dvě velké nohy a dva chlupaté kotníky. Pohnuly se a jejich majitel začal krok za krokem sestupovat. Byl to mohutný muž, větší než Rafe, a jeho malé, kruté oči pohlédly nejprve na něj a pak na Rodneyho palandu.

„Je mrtvej?“

„Jo.“

Mohutný muž si přejel rukou po neholené tváři a zašklebil se na Rafea.

„Slyšel jsem, jak mluvil o ranči. Může to bejt fajn věc. Už jsem o rančích slyšel. Jsou v nich prachy.“ Oči se mu rozjasnily chtivostí a vychytralostí. „Rozdělíme se napůl, jo?“

„Ne,“ odmítl Caradec odměřeným tónem. „Smlouva zní na jeho dceru a na mě. A také jeho žena dostane podíl. Já si nakonec nic nenechám.“

Velký muž se chraptavě zasmál. „To je mi jasný!“ řekl. „Josh Briggs není žádněj blázen, Caradecu! Zamýšlíš si ponechat všechno pro sebe. Ale já chci rovnej podíl!“ Opřel se o zábradlí žebříku. „Můžeme se mít dobře, Caradecu. Povídá se, že se v těch končinách člověk snadno dostane do potíží? Hmm! Řek bych, že my dva dokážeme zvládnout jakýkoliv potíže a třeba i nějaký vyvolat.“

„Všechno dostanou Rodneyovi,“ odsekl Rafe. „A teď uхни. Spěchám.“

Do Briggsova obličej se pronikl ošklivý výraz. „Nevyskakuj si na mě!“ vyštěkl hrubě. „Jestli se se mnou nerozdělíš, nedostaneš se ven. Vím, že máš připravenej člun. Můžu tě zastavit až tam, nebo už tady.“

Rafe Caradec věděl, že slova jsou zbytečná. Někteří lidé rozumí jen násilí. Vyrazil rukou nahoru. Natažené prsty a palec tvořily V, které zasáhlo Briggse tam, kde se čelist pojí s krkem.

Rána byla rychlá, neočekávaná a ničivá. Briggsovi odletěla hlava dozadu a Rafe rychle a tvrdě vyrazil pravačkou následovanou ranou loktem, která soupeři rozdrtila nos a potřísnila ho krví.

Rafe odložil vak, vyrazil levačkou a pravačkou na tělo, a znovu levačkou a pravačkou, tentokrát na bradu. Poslední dvě rány zněly jako výstřely z pistole. Josh Briggs se sesunul na hromadu u paty žebříku, převalil se a zůstal nehybně ležet s hlavou částečně pod stolem. Rafe zvedl vak a bez ohlednutí vylezl po žebříku nahoru.